

Angyali üdvözlés fekete-fehérben

Arató Zsolt fotókiállítása az Érdi Galériában

Fotókiállítás nyílt Arató Zsolt munkáiból az Érdi Galéria emeleti kiállítótermébe „Re: Angyali üdvözlés” címmel.

Arató Zsoltról kevesen tudják, hogy amellet, hogy a polgármesteri kabinet sajtófőnöke, verseskötete is jelent meg „Angyali üdvözlés” címmel, és most ennek mintegy képi kiegészítése a mostani kiállítás. Fotóit fekete-fehérben állította ki, mert talán így érvényesülhet legjobban a fény-árnyék játéka, a tükröződések, sejtelmes átmenetek, és ezeknek ellenpólusai, a kontrasztos építészeti alakzatok.

A fotókon csak áttételesen szerepelnek emberek, a felvételek helyszínről sem tudunk meg semmit, címet sem találunk a fényképek alatt, mégis egységesnek érezzük az anyagot, bár a látóút a keményig sok árnyalat megtalálható.

Kéri Mihály megnyitójában impresszionizmusnak nevezte a stílust, amely azonban absztrakt jeleket is hordoz néhány felvételen, ahol inkább a keményebb és határozottabb formák dominálnak. Komolyabb gondolatokat ébreszthetnek a nézőben a lepusztult, némi kilátástalanságot is sugárzó épületrészeket.

A fotók nagy része egyszerű technikával, némelyik telefonnal készült, mintegy csattanós választ adva azoknak, akik a technika elsőbbségét emelik ki a fotózásban, hiszen most is kiderült, hogy a fókusz a lényeg.

A kiállítást november 4-ig tekinthetik meg az Érdi Galériában.

ORLAI SÁNDOR

Kardból ekevas

Habos László költői estje

„Szeretetőből markomba rejtett az Úr, s én nektek adom.” (H.L.)

Így kezdí Bíró András Habos László: Maroknyi fény című kötetének előszavát – utalva a szerző békés természetére, akinek költészetében „a természetes, normális gondolkodás az uralkodó”, majd így folytatja a meleg hangú méltatást: „kerüli a dagályos kifejezéseket, ... minden verse közérthető, azonnal befogadható, mégsem iskolás, gondolati lírikus,.... gondolkodásra, eltűnődésre készíti az embert...”

A költői esten kézbe is vehette a közönség a könyvet, nemcsak egy-egy ajándékverset kaptak.

Az alkotóval Somfai István (a Poly-Art Alapítvány elnöke) beszélgetett a töle megszokott értő-érző-empátiás stílusában. Szóltak az indulásról, az eddig megjelent írásokról, a műfajokról, a pályázati elismerésekről, a családi háttérrel.

Az Irodalomkedvelők klubjának folyóiratát (Érdi IRKA) és minden kiadványát a kezdetektől ő szerkeszti, oroszánrésze van a közösség összetartásában, a programok megszervezésében. Embersége, hite nem hiálkaldó, nem teatrális, nem magamutogató szelvénylég – de mélységes, torokszorító érzéseket közvetít és példatértékű. Mostani könyve az utolsó ha év válogatott versait tartalmazza. Ebből is olvastak fel a klubtagok, de elhangzottak más kulturális fórumokra benyújtott és megnyert pályaművek is: Napkút, „Szeretettel a gyűlölet ellen”, „Csak a sorsok közt nincs találkozás”).

A műsor hangulatát a Törökbalinti Bálint Márton Szakközépiskola ének-kara alapozta meg: friss fiatalságuk, üde, kedves énekhangjuk mindenki lelkét meghódította. Vezetőjük Kiss Gabriella, mindössze néhány hónapja foglalkozik ezzel a tehetséges csoporttal.

A mikrofonnál Somfai István, az asztalnál Habos László

A zárás méltó volt a kezdéshez: a százhalmobattai Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola Bodzavirág kórusa Carl Orff Tapsrondóját adta elő. A karvezető, Násztorné Réczey Éva már vendégeskedett nálunk egy másik műsorral. Ezúttal is nagy sikert aratott, pedig csak kivétlenül láthatunk ezt a különleges produkciót. A dalok, a zenei aláfestés, a vetített Csontváry-képek, a versek bölcs, filozofikus gondolatait feltöltődést jelentettek.

Érdemes hozzáak ellátogatni. DARÓCI LAJOSNÉ

Przemysl: Találkozás – ismeretség – szökés

Az érdi Ága-Boga Nagycsaládosok Egyesületének köszönhetően szeptember második hetében volt lehetőségem kijutni Lengyelországba és megismerkedni az ottani fiatalokkal.

A kiutazás egy uniós pályázatnak köszönhetően valósult meg, mely a lengyel-magyar barátság ápolását tűzte ki célul, és a közös történelem megismerését.

Szeptember 8-án hajnalban indultunk, hogy kettőre Przemyslbe érjünk, ahol már ebéddel vártak ránk a lengyelek, és barátságos fogadtatásban részesítettek – már amennyire a közös nyelv hiánya engedte, mert hogy – mint kiderült – angolul nem sokan, és nem sokat beszélnek. Eleinte kissé megdöbbenünk ezen a tényen, de igyekeztünk kihívásként tekinteni rá, és különböző rögtönzött jelrendszerekkel megértetni magunkat.

Egy kollégiumban lettünk elszállásolva, kétágyas szobákkal, igényes és szép környezetben. Erre nem lehetett panaszkodni, azonban a gasztronómiajuk illetően hamar rá kellett döbbenünk, hogy a változatosságot nem igen sorolhatjuk erőnyeik közé...

Az igazat megvallva a program-szervezés terén sem bizonyultak túl kreatívnak, a közös foglalkozásokon hamar átvettük az ötletgazda szerepét, és különböző játékok széles skáláját vonultatuk fel, miután lengyeleink kifogytak az ihletből.

Külön estet szerveztek egymás kultúrájának megismerésére, így mi egy kisvideóban prezentáltuk Magyarország világhírű feltalálót, bemutatuk az Ága-Boga szervezetet, és ismert slágereket, népdalokat tanítottunk nekik.

A lengyelek történelmi áttekintéssel készültek, majd ezt ellensúlyozva kiselőítőt kaptunk a lengyel humorból is.

Elvittek minket a helyi múzeumokba, és az emlékművekhez is, de azzal nem számoltak, hogy mi magyarok hevesebb vérmérsékletűek vagyunk, és eszünkbe sem jut fardatnak lenni, amíg meg nem néztünk minden arra érdemes helyet. Hamarosan azt tapasztaltuk, hogy a lengyelek halálra fáradva rognak a kanapéra egy-egy tóra után, mikor mi az kérdezzük: „Hova tovább?”. Így hát idővel kezd-tük é téren is kezünkbe venni az irányítást, és egy-egy lopott órában ki-szöktünk várost nézni vagy bobozni.

Talán mondanom sem kell, hogy ez vendéglátóinkat nem töltötte el felhőtlen örömmel, ezért igyekeztük bevinni őket is. Közös éjszakai túrát szerveztünk, ami Lengyel barátainak garantáltan életre szóló emlék marad, hiszen itt teljesen új énjükkel találkozhattak a túlzottan konzervatív, kissé korlátoltan gondolkodó felnőttek, a diákok pedig semmihöz sem hasonlítható élményt nyertek – ezt tapasztalattól mondom, mert ez a túra kiemelt helyet kap az emlékeim között, az biztos.

Mindezekért köszönetképpen, és az utolsó este örömeire közös bulit szerveztünk. Voltak fények, zene, hangtechnika, helyszíneként pedig egy takaros étterem. Az egyetlen, ami közbeszélhető – és közbe is szőlt – az emberi tényező, hiszen a lengyelek ismét túl gátlásosnak bizonyultak. Mi azonban saját kezűleg cafatokra szab-dalt egyen pólóinkban bulihoz voltunk öltözve, így nem hagyhattuk üresen a parkettet, hát megmutattuk, hogy szórakoznak a magyarok. Még a sofőrünk is velünk táncolt, idővel csatlakozott a tolmács is, az este végére pedig már a vendégek fele velünk roptak.

Másnap kora reggel indultunk, mert hosszú út várt ránk Budapestig – legalábbis így tudták a lengyelek, nekünk azonban eszünk ágában sem volt hazajönni, így néhány utcával arébb dél helyett nyugatnak vettük az irányt, hogy megnézhessük Auschwitcot, este pedig már Krakko fényeiben gyönyörködöttünk.

Éjszaka sétáltunk egyet a kivilágitott fátéren, majd visszavertünk a buszhoz, hogy kidolgozzuk az elszállásolási tervet a tizenegy személyes buszon kilenc ember számára – ezt meglepő profizmussal oldottuk meg, noha azelőtt még nem volt szerencsénk egy parkolóban állomásozó buszon éjszakázni.

Néhány óra kevéssé pihentető alvás után Zakopáne felé indultunk, de a motor zúgása, és finom rázkódás ismét álomba szenderített mindenkit.

Zakopáneban fogmosás a benzinkúton, reggeli a helyi tescóban, azután irány a hegy! A lekésedés fűtötte kis csapat hamar fenn termett az első hegytetőn, amibe belebotlottunk, hogy még utójára vethessünk néhány pillantást Lengyelországra madártávlatból.

A parkolóban még gyorsan elköltöttük az utolsó zlotyijainkat, aztán visszaszálltunk a buszba és ténylegesen Budapest felé vettük az irányt.

A hazaut fergeteges hangulatban telt, hiszen a nyolc nap alatt remekül összeszokott a társaság, a közös étkeszések és az állandó együttlét pedig egészen azt az érzést kölcsönözte, mintha egy nagycsalád volnánk.

Indulás előtt azt vártam az úttól, hogy lengyel barátokra teszek szert, ez azonban a közös nyelv hiányában igen körülményesnek bizonyult, de nem bánom, mert helyette olyan emberekkel alakítottam ki jó viszonyt, akik nem ötszáz kilométerre élnek tőlem, és megértik a mondandómat.

Óriási élmény volt számomra ez az út, azonban semmit nem jelentett volna anélkül, aki nyolc nap alatt remekül összeszokott a társaság, a közös étkeszések és az állandó együttlét pedig egészen azt az érzést kölcsönözte, mintha egy nagycsalád volnánk.

SZÉKELY ANNA

Duna-Art Fotóklub

Minden páratlan hét keddjén 18 óráig várjuk a fotózní kedvelőket!

Helyszín: Lakótelepi Klubövezet

Érd, Elnök ú. 2.

Érdeklődni lehet: Kórmendy Zizi klubövezetönél

a 06 20/411-3673-as telefonszámon.

Kedves Olvasó!

Ha otthonában, munkahelyén elektronikus formában szeretné újságunkat megkapni már a nyomdai megjelenést megelőző nap, jelezze az info@erdilap.hu-n, és a következő számtól elküldjük Önnek.

A Szepes Gyula Művelődési Központ Fotógalériájában

Óvd a környezetet!

A Duna-Art Fotóklub által meghirdetett pályázat anyagának kiállítása

Megtekinthető: november 20-ig.